

*Υποχρέωσις μηδενικής ανοχής προς ερμηνείαν της ΕΣΔΑ υπό του ΕΔΑΔ
παραβιάζουσαν το jus cogens και τον Χάρτην του ΟΗΕ και δη σοβαρώς – Πάσα
θεραπεία παρανομίας απαιτεί εναρμόνισιν προς το jus cogens και τον Χάρτην*

**1. Ερμηνεία της ΕΣΔΑ υπό του ΕΔΑΔ συγκρουομένη προς το jus cogens (αναγκαστικόν
διεθνές δίκαιον) και τον Καταστατικόν Χάρτην του ΟΗΕ**

(α) Παραβιάζουσα και δη σοβαρώς τας αρχάς/ κανόνας (και δη θεμελιώδεις) τού jus cogens και τού Καταστατικού Χάρτου του ΟΗΕ περί της κρατικής εδαφικής κυριαρχίας και της μη χρήσεως (επιθετικής) βίας (ήτοι επιδρομής) εναντίον κράτους καθώς και (παραβιάζουσα και δη σοβαρώς) εκδοθείσας (ως ωφείλετο εν αρμονία προς τας εν λόγω αρχάς/ κανόνας) αποφάσεις τού Συμβουλίου Ασφαλείας τού ΟΗΕ (ΣΑ) περί σεβασμού της (κρατικής) κυριαρχίας, ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητος της Κυπριακής Δημοκρατίας¹ (ΚΔ) και περί μη αναγνώρισεως, μη διευκολύνσεως καθώς και μη καθ' οιονδήποτε τρόπον βοήθησεως της νομικώς ακύρου² αποσχιστικής οντότητος³ που 'αυτοαποκαλείται' 'ΤΔΒΚ', παραβιάζουσα δε (μεταξύ άλλων) περαιτέρω (και δη επίσης σοβαρώς) τήν αρχήν τού διεθνούς δικαίου⁴ «εξ αδίκου ουκ αρύεται δίκαιον⁵» [όπου εν προκειμένω «άδικον/ παρανομία» σημαίνει παραβίασιν ουχί απλώς κανόνων του διεθνούς δικαίου, αλλά αναγκαστικών κανόνων του διεθνούς δικαίου (jus cogens norms) και δη, ως άνω αναφέρεται, τών θεμελιωδών], **συγκεκριμένη ερμηνεία** της ΕΣΔΑ⁶ υπό του ΕΔΑΔ⁷ εν σχέσει προς παραβιάσεις ατομικών

¹ Διατάξεις εις πληθώραν ψηφισμάτων του ΣΑ καλούν άπαντα τα κράτη να σέβωνται την κυριαρχίαν, ανεξαρτησίαν και εδαφικήν ακεραιότητα της ΚΔ. Επί παραδείγματι εις ψηφίσματα 353/1974, 367/1975, 541/1983 και 550/1984.

² «The Security Council, (...), 1. Deplores the declaration of the Turkish Cypriot authorities of the purported secession of part of the Republic of Cyprus; 2. Considers the declaration referred to above as legally invalid and calls for its withdrawal; (...) 7. Calls upon all states not to recognize any Cypriot State other than the Republic of Cyprus;» [UN Security Council resolution 541, 18th November 1983, paras. 1, 2 & 7, <https://www.refworld.org/docid/3b00f16528.html>]

³ «The Security Council, (...), 1. Reaffirms its resolution 541 (1983) and calls for its urgent and effective implementation; (...) 3. Reiterates the call upon all States not to recognize the purported State of the “Turkish Republic of Northern Cyprus” set up by secessionist acts and calls upon them not to facilitate or in any way assist the aforesaid secessionist entity;» [UN Security Council resolution 550, 11th May 1984, paras. 1 & 3, <https://www.refworld.org/docid/3b00f15b24.html>]

⁴ Όπου τίθεται εις την παρούσαν γραφήν «διεθνές δίκαιον» σημαίνει «γενικόν διεθνές δίκαιον».

⁵ «Ex injuria jus non oritur» («Παράνομοι πράξεις δεν δύνανται να παραγάγουν δίκαιον»)

⁶ ΕΣΔΑ: Ευρωπαϊκή Σύμβασις Δικαιωμάτων τού Ανθρώπου

⁷ ΕΔΑΔ: Ευρωπαϊκόν Δικαστήριον Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (εδρεύον εις Στρασβούργον Γαλλίας)

δικαιωμάτων εις τα κατεχόμενα⁸ αναγνωρίζει εκεί ‘κρατικήν’ ‘εξουσίαν’ της επιδρομικής Τουρκίας και δη εις σημαντικόν βαθμόν, αφ’ ενός, και πλέον επί τα χείρω, μέσω τού αθύρματός της, ήτοι τής εν λόγω νομικώς ακύρου οντότητος⁹, και αφ’ ετέρου, αποδέχεται άμεσον

---

⁸ Το διά της συνεχιζομένης μέχρι τούδε τουρκικής επιδρομής εναντίον της Κυπριακής Δημοκρατίας παρανόμως κατεχόμενον τμήμα της Κυπριακής επικρατείας καλείται εν συντομία «κατεχόμενα».

⁹ Τα παραδείγματα κατωτέρω καταδεικνύουν ότι το ΕΔΑΔ αναγνωρίζει εις τα κατεχόμενα ‘κρατικήν εξουσίαν’ της επιδρομικής Τουρκίας, μέσω μάλιστα του αθύρματός της, ‘ΤΔΒΚ’. Ειδικότερον, καταδεικνύουν ότι το όργανον τούτου αναγνωρίζει εκεί πρωτογενή συντακτικήν εξουσίαν και ‘διεπομένην’ υπ’ αυτής ‘νομοθετικήν’, ‘δικαστικήν’ και ‘εκτελεστικήν’ ‘εξουσίαν’ τής επιδρομικής δυνάμεως, μέσω μάλιστα τού αθύρματός της.

(i) Παράγραφος 102 της εν έτει 2001 αποφάσεως του ΕΔΑΔ επί της «Διακρατικής προσφυγής της Κυπριακής Δημοκρατίας εναντίον της Τουρκίας». Εν σχέσει προς παραβιάσεις ατομικών δικαιωμάτων εις τα κατεχόμενα, αναγνώρισις υπό τού ΕΔΑΔ ‘νομοθετικών, δικαστικών και διοικητικών μέτρων θεραπείας’ (‘remedies’) της Τουρκίας εκεί, μέσω μάλιστα της ‘ΤΔΒΚ’.

«102. Το Δικαστήριο (δηλαδή το ΕΔΑΔ – σημειώσις ιδική μας) καταλήγει συνεπώς ότι, διὰ τὸς σκοποὺς τοῦ πρώην άρθρου 26 [νῦν άρθρου 35(1)] τῆς ΕΣΔΑ ‘νομοθετικά, δικαστικά και διοικητικά μέτρα θεραπείας’ (‘remedies’) διαθέσιμα εἰς τὴν ‘ΤΔΒΚ’ δύνανται νὰ θεωροῦνται ὡς ‘νομοθετικά, δικαστικά και διοικητικά ἐγγύρια μέτρα θεραπείας’ (‘remedies’) τῆς ἐναγομένης (δηλαδή τῆς Τουρκίας – σημειώσις ιδική μας) και τὸ ζήτημα τῆς ἀποτελεσματικότητός των θὰ ἐξετάζηται εἰς τὰς εἰδικὰς περιστάσεις, ὅπου ἀνακύπτει.»

«102. The Court concludes accordingly that, for the purposes of former Article 26 (current Article 35 § 1) of the Convention, remedies available in the “TRNC” may be regarded as “domestic remedies” of the respondent State and that the question of their effectiveness is to be considered in the specific circumstances where it arises.»

[ECHR, Grand Chamber, Cyprus v. Turkey (Application no. 25781/94), Judgement, 10 May 2001, para. 102, <https://hudoc.echr.coe.int/eng-press#%7B%22itemid%22:%5B%22001-59454%22%7D%7D>]

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς παραγράφου 102 καὶ (ἐκ) τῆς συναφοῦς λογικῆς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ παράγραφος αὕτη ἐκπορεύεται, καθὼς και ὡς σκιαγραφεῖται σαφῶς εις αφορώσας εἰδικῶς εις ιδιοκτησιακά δικαιώματα μετέπειτα κρίσεις του ΕΔΑΔ εις τὰς αποφάσεις του ἐπὶ τῶν προσφυγῶν «Ξενίδη-Αρέστη εναντίον Τουρκίας (ἐπὶ ζητήματος δικαίας ικανοποιήσεως)» (οράτε π.χ. παρ. 37) και «Δημοπούλου και Ἄλλων εναντίον Τουρκίας» (οράτε π.χ. παρ. 127), ὁ ὅρος ‘remedy’ ἢ ‘redress’ σημαίνει: μέσω τῆς διὰ τῆς επιδρομῆς ὑφαρπαγῆς ὑπὸ τῆς Τουρκίας τῆς κρατικῆς κυριαρχίας τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας εις τὰ κατεχόμενα, τὴν (ἐν σχέσει πρὸς παράπονα διὰ παραβιάσεις ατομικῶν δικαιωμάτων ἐκεῖ) υἰοθετηθεῖσαν ὑπὸ τού ΕΔΑΔ ‘προσφορὰν’ ‘ἀποτελεσματικῆς’ ‘θεραπείας/ ἀνακουφίσεως’ ἐκ μέρους τῆς επιδρομικῆς δυνάμεως μέσω μάλιστα τού αθύρματος αὐτῆς, ἢτοι (μέσω) τῆς νομικῶς ακύρου ἀποσχιστικῆς ‘ΤΔΒΚ’. Σημαίνει, δηλαδή, τὴν υἰοθετηθεῖσαν ὑπὸ τού ΕΔΑΔ ‘προσφορὰν’ ‘ἀποτελεσματικῆς’ ‘θεραπείας’ ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας ἀπὸ ‘διοικητικά’ και συνάμα ‘δικαιοδοτικὰ ὅργανα’ ‘διεπόμενα’ ὑπὸ ‘νομοθεσίας’ τῆς ‘ΤΔΒΚ’, κατ’ ἐφαρμογὴν τῶν ‘προνοιῶν’ τῆς ‘νομοθεσίας’ ταύτης ἐν σχέσει πρὸς παράπονα διὰ τὰς ἐν λόγω παραβιάσεις, ‘βασισμένων’ ἐπὶ σχετικῶν ‘διατάξεων’ τού ‘συντάγματος’ τῆς ‘ΤΔΒΚ’.

(ii) Παράγραφος 37 της εν έτει 2006 αποφάσεως του ΕΔΑΔ επί της προσφυγῆς «Ξενίδη-Αρέστη εναντίον της Τουρκίας (ἐπὶ ζητήματος δικαίας ικανοποιήσεως)». Εν σχέσει ειδικῶς προς παραβιάσεις ελληνοκυπριακῶν ιδιοκτησιακῶν δικαιωμάτων εις τα κατεχόμενα, αποδοχὴ ὑπὸ τού επταμελοῦς τρίτου τμήματος τού ΕΔΑΔ ὅτι ο μετὰ ‘τροποποιήσεων’ ‘νόμος 67/2005’ τῆς Τουρκίας μέσω τῆς ‘ΤΔΒΚ’ συνεμορφώθη **ἐπὶ τῆς ἀρχῆς** προς τὰς ἐπεὶ ‘ἀποτελεσματικότητος’ ἀπαιτήσεις του τῆς 14^{ης} Μαρτίου και τῆς 22^{ης} Δεκεμβρίου 2005, και ἀρα αποδοχὴ ἀφεύκτως **ἐπὶ τῆς ἀρχῆς** και του γονικῆς τού ‘νόμου’ τούτου, ‘άρθρου 159’ του ‘συντάγματος’ τῆς ‘ΤΔΒΚ’, και αποδοχὴ περαιτέρω **ἐπὶ τῆς ἀρχῆς**, τῶν ‘διεπομένων’ ὑπὸ τῶν ἐν λόγω ‘νόμου’ και ‘άρθρου’, ‘διοικητικῶν’ και συνάμα ‘δικαιοδοτικῶν ὀργάνων’ τῆς ‘ΤΔΒΚ’, ἢτοι τῆς ‘ἐπιτροπῆς ακινήτου ιδιοκτησίας’ ‘πρωτοβαθμίως’ και τού ‘υψηλοῦ διοικητικῆς δικαστηρίου’ ‘κατ’ ἐφεσιν’.

«37. (...) The Court notes that the new compensation and restitution mechanism, in principle, has taken care of the requirements of the decision of the Court on admissibility of 14 March 2005 and the judgment on the merits of 22 December 2005.(...)»

[ECHR, Case of Xenides – Arestis v. Turkey (Application no. 46347/99). (7 Judges’ Chamber) Judgement (Just Satisfaction). Strasbourg, 7 December 2006, para. 37]

(iii) Παράγραφος 127 της εν έτει 2010 αποφάσεως του ΕΔΑΔ ἐπὶ τῶν προσφυγῶν «Δημοπούλου και Ἄλλων εναντίον της Τουρκίας». Εν σχέσει ειδικῶς προς παραβιάσεις ελληνοκυπριακῶν ιδιοκτησιακῶν

τοιαύτην 'εξουσίαν', 'ασκουμένην' υπό των λογοδοτουσών απ' ευθείας εις την Άγκυραν κατοχικών δυνάμεων (ή 'ασκουμένην' υπό της Αγκύρας κατ' άλλον παρακάμπτοντα την 'ΤΔΒΚ' τρόπον), και αφορώσαν ειδικώς εις την 'εθνικήν' 'ασφάλειαν'/ 'άμυναν' απάντων των κατεχομένων καθώς και (εις τας) 'καθορισθείσας'/ 'καθοριζόμενας' εν κατεχομένοις υπό των δυνάμεων τούτων 'στρατιωτικές περιοχάς' και 'περιοχάς' εντός των οποίων 'εποιήσαντο' 'στρατιωτικές εγκαταστάσεις'¹⁰.

δικαιωμάτων εις τα κατεχόμενα, επιβεβαίωσις υπό της μείζονος συνθέσεως του ΕΔΑΔ της εν έτει 2006 ανωτέρω κρίσεως τού τρίτου τμήματός του και **πανηγυρική αναγνώρισις** υπό της μείζονος ταύτης συνθέσεως ως 'νομοθετικού, δικαστικού και διοικητικού μέτρου θεραπείας' ('remedy') τού περί τού 'άρθρου 159' τού 'συντάγματος' της 'ΤΔΒΚ' 'εκτελεστικού' 'νόμου 67/2005' και άρα (**πανηγυρική αναγνώρισις**) αφεύκτως και τού 'άρθρου' τούτου. **Πανηγυρική αναγνώρισις, επίσης υπό της μείζονος συνθέσεως** τού ΕΔΑΔ, των 'διεπομένων' υπό των εν λόγω 'νόμου' και 'άρθρου', αναφερομένων ανωτέρω 'διοικητικών' και συνάμα 'δικαιοδοτικών οργάνων' της 'ΤΔΒΚ'. Η εν έτει 2010 πανηγυρική αυτή αναγνώρισις τών 'νόμου 67/2005' και 'άρθρου 159' και των 'διεπομένων' υπ' αυτών 'διοικητικών' και συνάμα 'δικαιοδοτικών οργάνων', εκτός από το αναγνωρισθέν επί της αρχής 'λεκτικών' του 'νόμου 67/2005' [ως προείρηται παρ. 37, «Ξενίδη Αρέστη»] και την 'διασαφήνησιν' τού 'άρθρου 159' υπό του 'συνταγματικού δικαστηρίου' της 'ΤΔΒΚ' [παρ. 107, «Δημοπούλου και Άλλων εναντίον Τουρκίας»] ότι 'περιλαμβάνει' (όπως ομοίως ο 'εκτελεστικός' του 'νόμος' ούτος) και (υπό 'προϋποθέσεις') 'αποκατάστασιν' εν κατεχομένοις ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας (εις ήν περίπτωσιν 'διεκδικείται' υπό του ιδιοκτήτου αυτής), εβασίσθη και εις την 'αποτελεσματικήν' 'διεκπεραίωσιν' 85 'προσφυγών' (από Μαρτίου 2006 μέχρι Νοεμβρίου 2009) εις την 'επιτροπήν ακινήτου ιδιοκτησίας' εκ των 433 'κατατεθεισών' (4 εκ των οποίων 'έτυχον' 'αποκαταστάσεως' και 'αποζημιώσεως') [παρ. 119, 104 και 40, «Δημοπούλου και Άλλων»], παραβλεπομένης πάντα της αξιωματικής προϋποθέσεως, ότι εκ του παρανόμου και της ακυρότητος των εν λόγω 'οργάνων' και του 'διέποντος' ταύτα 'νόμου' καθώς και του 'διέποντος' 'νόμου' και 'όργανα' 'συνταγματικού' 'άρθρου' καθώς και εκ του παρανόμου και της ακυρότητος του 'συνταγματικού δικαστηρίου', μηδόλωσ δύναται να παραχθή νόμιμος και έγκυρος λύσις, μηδεμίās άρα νοουμένης αποτελεσματικής τοιαύτης.

«127. Το Δικαστήριο (δηλαδή τὸ ΕΔΑΔ - σημειώσις ἰδικῆ μας) διαπιστώνει ὅτι ὁ νόμος 67/2005 παρέχει ἕν προσβάσιμον καὶ αποτελεσματικόν ἐγγώριον πλαίσιον (framework) ἀνακουφίσεως/θεραπείας (ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας) ἐν σχέσει πρὸς παράπονα δι' ἐπεμβάσεις ἐπὶ ἰδιοκτησιῶν (εἰς τὰ κατεχόμενα), αἰτίνας ἀνήκουν εἰς Ἑλληνας Κυπρίους. Οἱ προσφυγόντες εἰς τὰς παρούσας ὑποθέσεις ἰδιοκτητῆται δὲν ἔχουν χρησιμοποίησει τὸν μηχανισμόν τούτον καὶ τὰ παράπονά των ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἄρθρον 1 τοῦ Πρωτοκόλλου 1 (τῆς ΕΣΔΑ) πρέπει ἐπομένως νὰ ἀπορριφθῶν διὰ μὴ ἐξάντλησιν ἐγχωρίων remedies. (Τὸ Δικαστήριο) Εἶναι ἰκανοποιημένον ὅτι ὁ νόμος 67/2005 δημιουργεῖ ρεαλιστικὴν πρόνοιαν διὰ ἀνακούφισιν/θεραπείαν εἰς τὴν τρέχουσαν κατάστασιν τῆς κατοχῆς ποὺ εἶναι πέρα ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Δικαστηρίου νὰ ἐπιλύσῃ.»

«127. The Court finds that Law no. 67/2005 provides an accessible and effective framework of redress in respect of complaints about interference with the property owned by Greek Cypriots. The applicant property owners in the present cases have not made use of this mechanism and their complaints under Article 1 of Protocol No. 1 must therefore be rejected for non-exhaustion of domestic remedies. It is satisfied that Law no. 67/2005 makes realistic provision for redress in the current situation of occupation that is beyond this Court's competence to resolve.»

[ECHR, Grand Chamber, Demopoulos & Others v. Turkey, Judgement, 3 March 2010, para. 127, page 415, https://www.echr.coe.int/Documents/Reports_Recueil_2010-I.pdf]

¹⁰ Παραδείγματα αφορώντα ειδικώς εις την 'εθνικήν' 'ασφάλειαν'/ 'άμυναν' και/ή (εις) 'στρατιωτικούς σκοπούς', κατά τα οποία υποδηλοῦται αποδοχή υπό του ΕΔΑΔ αμέσου/ απ' ευθείας 'κρατικής εξουσίας' της επιδρομικής Τουρκίας εις τα κατεχόμενα κατά παράκαμψιν του αθύρματός της.

Η αποδοχή υπό του ΕΔΑΔ ότι αποκλείεται η αποκατάστασις της ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας τῆς κειμένης εις 'ευαίσθητους στρατιωτικές ζώνας' ή 'στρατιωτικές περιοχάς' ή εις 'περιοχάς στρατιωτικών εγκαταστάσεων', αἰτίνας αναντιλέκτως 'καθορίσθησαν'/ καθορίζονται και/ή 'χρησιμοποιούνται' και/ή 'ελέγχονται' απ' ευθείας υπό των λογοδοτουσών (αναντιλέκτως) άμεσα εις την Άγκυραν κατοχικών στρατιωτικών δυνάμεων, υποδηλοῖ εμμέσως πλην σαφώς αποδοχήν υπό του οργάνου τούτου αμέσου/ απ' ευθείας 'κρατικής εξουσίας' της Τουρκίας εφ' όλων των 'περιοχών' τούτων. Η δε αποδοχή υπό του ΕΔΑΔ ότι αποκλείεται η αποκατάστασις της

(β) Εκτός τού ότι η εν λόγω **ερμηνεία** υιοθετεί (διά της αναγνώρισεως ‘κρατικής εξουσίας’ της επιδρομικής δυνάμεως) την σοβαράν παρανομίαν της υφαρπαγής και νοσφίσεως εκ μέρους

ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας εις τα κατεχόμενα δι’ όλας τας περιπτώσεις κατά τας οποίας ‘εγείρονται’ ‘λόγοι εθνικής ασφαλείας/ αμύνης’, οίτινες ‘καθορίζονται’ (κατά παράκαμψιν της ‘ΤΔΒΚ’) άμεσα υπό της Τουρκίας διά των κατοχικών της δυνάμεων ή άλλως πως, υποδηλοί εμμέσως πλην σαφώς αποδοχήν υπό του οργάνου τούτου άμέσου/ απ’ ευθείας ‘κρατικής εξουσίας’ της Τουρκίας εφ’ όλων των κατεχομένων διά ζητήματα εθνικής ασφαλείας/ αμύνης.

Η υιοθέτησις υπό του ΕΔΑΔ τού αποκλεισμού της αποκαταστάσεως της κειμένης εις κατεχόμενα ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας (μεταξύ άλλων) και διά λόγους ‘εθνικής ασφαλείας/ αμύνης’ και/ή ‘στρατιωτικούς’ καταδεινύεται (μεταξύ άλλων) εις παράγραφον 37 της «Ξενίδη-Αρέστη (επί ζητήματος δικαίας ικανοποιήσεως)» και εις παραγράφους 112, 127 και 37 της «Δημοπούλου και Άλλων» καθώς και εν συνδυασμώ προς τας παραγράφους 113, 114, 116, 117 και 118 της «Δημοπούλου και Άλλων».

«37. (...) *The Court notes that the new compensation and restitution mechanism (ήτοι ο ‘νόμος 67/2005’ – σημείωσις ιδική μας), in principle, has taken care of the requirements of the decision of the Court on admissibility of 14 March 2005 and the judgment on the merits of 22 December 2005. (...)*»

[ECHR. Case of Xenides – Arestis v. Turkey (Application no. 46347/99). (7 Judges’ Chamber) Judgement (Just Satisfaction). Strasbourg, 7 December 2006, para. 37.]

«112. (...) *it would be unrealistic to expect that (...) the Court should, or could, directly order the Turkish Government to ensure that these applicants obtain access to, and full possession of, their properties, irrespective of (...) whether the property is allegedly in a militarily sensitive zone (...)*»

«127. *The Court finds that Law no. 67/2005 provides an accessible and effective framework of redress in respect of complaints about interference with the property owned by Greek Cypriots. (...)*»

«37. *The provisions concerning the redress (ήτοι τον ‘νόμον 67/2005’ – σημείωσις ιδική μας) available are set out below in full: “Hearing and reaching a decision (...) 8. (...) (1) Immovable properties that are subject to a claim for restitution by the applicant, ownership or use of which has not been transferred to any natural or legal person other than the State, may be restituted by the decision of the Commission within a reasonable time period, provided that the restitution of such property, having regard to the location, and the physical condition of the property, shall not endanger national security and public order and that such property is not allocated for public-interest reasons and that the immovable property is outside the military areas or military installations.»*

«113. (...) *The Court can only conclude that the attenuation over time of the link between the holding of title and the possession and use of the property in question must have consequences on the nature of the redress (...)*».

«114. (...) *if it is not possible to restore the position, the Court, as a matter of constant practice, has imposed the alternative requirement on the Contracting State to pay compensation for the value of the property. (...)*»

«116. *The Court must also remark that some thirty-five years after the applicants, or their predecessors in title, left their property, it would risk being arbitrary and injudicious for it to attempt to impose an obligation on the respondent State to effect restitution in all cases, or even in all cases save those in which there is material impossibility, a suggested condition put forward by the applicants and intervening Government which discounts all legal and practical difficulties barring the permanent loss or destruction of the property. It cannot agree that the respondent State should be prohibited from taking into account other considerations, in particular the position of third parties. It cannot be within this Court’s task in interpreting and applying the provisions of the Convention to impose an unconditional obligation on a Government to embark on the forcible eviction and rehousing of potentially large numbers of men, women and children even with the aim of vindicating the rights of victims of violations of the Convention.»*

«117. (...) *there is no precedent in the Court’s case-law to support the proposition that a Contracting State must pursue a blanket policy of restoring property to owners without taking into account the current use or occupation of the property in question.»*

«118. *Thus, the Court maintains its view that it must leave the choice of implementation of redress for breaches of property rights to Contracting States, who are in the best position to assess the practicalities, priorities and conflicting interests on a domestic level even in a situation such as that pertaining in the northern part of Cyprus.»*

[ECHR, Grand Chamber, Demopoulos & Others v. Turkey, Judgement, 3 March 2010, paras. 112 (p.410), 127 (p. 415), 37 (p. 382), 113 (p. 410), 114 (p.410), 116 (p. 411), 117 (p. 411 & p. 412) and 118 (p. 412),

https://www.echr.coe.int/Documents/Reports_Recueil_2010-I.pdf]

τής επιδρομικής Τουρκίας τής κρατικής κυριαρχίας τής ΚΔ εις τα κατεχόμενα, συνιστά επίσης *a priori* υπονόμεισιν τών ελληνοκυπριακών ατομικών δικαιωμάτων εκεί περιλαμβανομένων των ιδιοκτησιακών, διότι υιοθετεί την ‘εκρίζωσιν’ τής υπερασπίσεως και προστασίας των εκ τού πλαισίου της νομιμότητος τής κρατικής κυριαρχίας τής ΚΔ καθ’ άπασαν την Κυπριακήν επικράτειαν περιλαμβανομένων των κατεχομένων, και την ‘μεταφύτευσιν’ τής υπερασπίσεως και προστασίας τών δικαιωμάτων τούτων εις το πλαίσιον τής παρανομίας τής υφαρπαγής τής κρατικής κυριαρχίας τής ΚΔ υπό τής επιδρομικής δυνάμεως εις τα κατεχόμενα. Περαιτέρω, εν σχέσει ειδικώς προς την κειμένην εις τα κατεχόμενα ελληνοκυπριακήν ιδιοκτησίαν: παραβιάζουσα τήν (εκδοθείσαν εν αρμονία προς το jus cogens και τον Καταστατικόν Χάρτην) επιταγήν τού ΣΑ δι’ επιστροφήν απάντων των προσφύγων εις τας κατοικίας και λοιπάς ιδιοκτησίας των υπο συνθήκας ασφαλείας¹¹, καθώς και (παραβιάζουσα) διατάξεις τού jus cogens και του Καταστατικού Χάρτου που απαγορεύουν τήν, - ένεκεν επιδρομής και βάσει εθνικών/ φυλετικών και θρησκευτικών κριτηρίων -, προσβολήν (άμεσα ή έμμεσα) ιδιωτικής ιδιοκτησίας¹², **η ερμηνεία αύτη**, αφού παραδέχεται ότι διαπράττεται παραβίασις ατομικών

---

¹¹ Διάταξις (εις παρ. 4) του ψηφίσματος 367/1975 του ΣΑ αναβαθμίζει εις επιτακτικήν (μεταξύ άλλων) την συμφώνως διατάξει (παρ. 1) του ψηφίσματος 365/1974 του ίδιου Οργάνου προτρεπτικήν (μεταξύ άλλων) εφαρμογήν της διατάξεως (εις παρ. 5) τού ψηφίσματος 3212/ 1974 της Γενικής Συνελεύσεως του ΟΗΕ περί της επιστροφής απάντων των προσφύγων εις τας κατοικίας και λοιπάς ιδιοκτησίας των υπό συνθήκας ασφαλείας.

«*The Security Council, (...), 4. Calls for the urgent and effective implementation of all parts and provisions of General Assembly resolution 3212 (XXIX), endorsed by Security Council resolution 365 (1974);*»
[UN Security Council resolution 367, 12th March 1975, para. 4,
<https://www.refworld.org/docid/3b00f1640.html>]

«*1. Endorses General Assembly resolution 3212(XXIX) and urges the parties concerned to implement it as soon as possible;*»

[UN Security Council resolution 365, 13th December 1974, para. 1,
<https://www.refworld.org/docid/3b00f12818.html>]

«*The General Assembly, (...), Having heard the statements in the debate and taking note of the Report of the Special Political Committee on the Question of Cyprus, (...), 5. Considers that all the refugees should return to their homes in safety and calls upon the parties concerned to undertake urgent measures to that end;*»

[UN General Assembly resolution 3212 (XXIX), 1st November 1974, para. 5.

[https://www.pio.gov.cy/en/%CF%88%CE%AE%CF%86%CE%B9%CF%83%CE%BC%CE%B1-3212-\(xxix\).html#:~:text=Urges%20the%20speedy%20withdrawal%20of.3.](https://www.pio.gov.cy/en/%CF%88%CE%AE%CF%86%CE%B9%CF%83%CE%BC%CE%B1-3212-(xxix).html#:~:text=Urges%20the%20speedy%20withdrawal%20of.3.)]

¹² **Ένεκεν της επιδρομής εναντίον της ΚΔ:**

επί τη βάσει εθνικών/ φυλετικών και θρησκευτικών κριτηρίων:

(α) λεηλασία/ διαρπαγή, (παράνομος) οικειοποίησης ή ιδιοποίησης/ σφετερισμός, (παράνομος) ‘κατοχή’ και ‘χρήσις’ μέχρι τούδε σχεδόν όλης τής κειμένης εις τα κατεχόμενα ιδιωτικής ιδιοκτησίας των Ελλήνων Κυπρίων,
(β) εκδιωγμός/ εκτοπισμός σχεδόν όλων τών Ελλήνων Κυπρίων από εκεί και απαγόρευσις μέχρι τούδε επιστροφής των, εμπεριέχων προφανώς ως σημαντικόν εγγενές στοιχείον και το έγκλημα τής προσβολής της εν λόγω ιδιοκτησίας,
(γ) διαρκής μέχρι τούδε εποίκισμός τών κατεχομένων εξ εκατοντάδων χιλιάδων εποίκων και δη επί μεγάλου τμήματος της εν λόγω ιδιοκτησίας και εμπεριέχων ούτως ως σημαντικόν εγγενές στοιχείον και το έγκλημα της προσβολής της ιδιοκτησίας ταύτης, και
(δ) επιβολή εκεί καταστάσεως apartheid (και δη τουρκικής εκδοχής) συνεχιζομένης μέχρι τούδε, εμπεριεχούσης επίσης ως σημαντικόν εγγενές στοιχείον και το έγκλημα της προσβολής της εν λόγω ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας.

δικαιωμάτων περί ιδιοκτησίας, υπό (ως καταδηλούται εκ των πραγμάτων) το πρόσχημα της θεραπείας τής εν λόγω (δεκτής γενομένης) παραβίασεως, **υιοθετεί** (έμμεσα¹³ και άμεσα¹⁴) **τήν εκ των ιδιοκτητών¹⁵ όλης σχεδόν τής εκεί ελληνοκυπριακής ακινήτου ιδιοκτησίας ‘εκρίζωσιν’ ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων, κατά ‘κανόνα’ μάλιστα υπερισχυόντων έναντι των μη ‘εκρίζωμένων’, και τήν ‘μεταφύτευσίν’ των εις την λεηλατούσαν Τουρκίαν¹⁶**

---

¹³ Έμμεσα: μέσω ‘διατάξεων’ τής (περί ελληνοκυπριακών ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων εις τα κατεχόμενα) αναγνωρισθείσης ‘νομοθεσίας’ (ήτοι τού περί τού ‘άρθρου 159’ τού ‘συντάγματος’ τής ‘ΤΔΒΚ’ ‘εκτελεστικού’ ‘νόμου 67/2005’ και τού ‘άρθρου’ τούτου). Η ‘νομοθεσία’ αυτή ανεγνωρίσθη υπό του ΕΔΑΔ εν έτει 2006^[1] επί της αρχής εις την απόφασιν του (7μελούς) Τρίτου Τμήματός του (Third Section) επί της προσφυγής «Ξενίδη-Αρέστη εναντίον Τουρκίας (επί δικαίας ικανοποιήσεως)» και εν έτει 2010 επεβεβαιώθη πανηγυρικός εις την απόφασιν τού (17μελούς) Τμήματος Μείζονος Συνθέσεως (Grand Chamber) του οργάνου τούτου επί των προσφυγών «Δημοπούλου και Επτά Άλλων εναντίον Τουρκίας».

^[1] Η κατά την 7-12-2006 εκδοθείσα απόφασις τού Τρίτου Τμήματος τού ΕΔΑΔ κατέστη τελική κατά την 23-5-2007 (συμφώνως άρθρω 44 της ΕΣΔΑ).

¹⁴ Άμεσα: διά κρίσεων του ΕΔΑΔ εις την εν έτει 2010 απόφασιν τού (17μελούς) Τμήματος Μείζονος Συνθέσεως του επί των προσφυγών «Δημοπούλου και επτά Άλλων εναντίον Τουρκίας».

¹⁵ Διασαφηνίζεται ότι οι «ιδιοκτήται» ακινήτου ιδιοκτησίας εις την επικράτειαν της ΚΔ είναι τόσον οι «εγγεγραμμένοι», όσον και οι «μη εγγεγραμμένοι».

«**Εγγεγραμμένος ιδιοκτήτης**» ακινήτου ιδιοκτησίας εις την Κυπριακήν επικράτειαν είναι ο εγγεγραμμένος εις το Κτηματικόν Μητρώον τού Τμήματος Κτηματολογίου και Χωρομετρίας της ΚΔ ως ο κύριος τιαούτης ιδιοκτησίας.

«**Μή εγγεγραμμένος ιδιοκτήτης**» ακινήτου ιδιοκτησίας εις την Κυπριακήν επικράτειαν είναι ο έχων δικαίωμα εγγραφής εις το Κτηματικόν Μητρώον τού Τμήματος Κτηματολογίου και Χωρομετρίας της ΚΔ ως ο κύριος τιαούτης ιδιοκτησίας.

¹⁶ Η υιοθέτησις υπό τού ΕΔΑΔ της ‘εκρίζσεως’ ελληνοκυπριακών ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων, κατά ‘κανόνα’ μάλιστα υπερισχυόντων έναντι των μη ‘εκρίζωμένων’:

(i) προς όφελος τού ‘δημοσίου συμφέροντος’ και της ‘δημοσίας τάξεως’ της Τουρκίας που προσδιορίζονται υπ’ αυτής εις τα κατεχόμενα εμμέσως μέσω της ‘ΤΔΒΚ’ [οράτε: (α) ‘public purposes’, παράγραφον 112 καθώς και εν συνδυασμώ προς παραγράφους 113, 114, 116, 117, 118 της αποφάσεως του ΕΔΑΔ επι των προσφυγών «Δημοπούλου και Άλλων εναντίον Τουρκίας», και (β) ‘public interest’ & ‘public order’, παράγραφον 37 της «Ξενίδη-Αρέστη εναντίον Τουρκίας (επί ζητήματος δικαίας ικανοποιήσεως)» και παραγράφους 127, 37 καθώς και εν συνδυασμώ προς παραγράφους 113, 114, 116, 117, 118 της «Δημοπούλου και Άλλων»], και

(ii) πρὸς όφελος της ‘εθνικής ασφαλείας’ (‘national security’) και/ή των ‘στρατιωτικών περιοχών’ (‘military areas’) και/ή τών ‘ευαίσθητων στρατιωτικών ζωνών’ (‘militarily sensitive zones’) τής Τουρκίας που προσδιορίζονται υπ’ αυτής εις τα κατεχόμενα απ’ ευθείας δια των ενόπλων της δυνάμεων ή δι’ άλλου απ’ ευθείας τρόπου (οράτε: παράγραφον 37 της «Ξενίδη-Αρέστη εναντίον Τουρκίας (επί ζητήματος δικαίας ικανοποιήσεως)» και παραγράφους 127, 37, 112 της αποφάσεως επί των προσφυγών «Δημοπούλου και Άλλων», καθώς και εν συνδυασμώ προς παραγράφους 113, 114, 116, 117, 118 της ίδιας αποφάσεως),

σημαίνει ότι:

- πρώτον: πέραν της υιοθετήσεως και υποθάψεως της προσβολής εν κατεχομένοις ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας πρό όφελος ‘εμφυτευθέντων’ εις ταύτην υπό της Τουρκίας ‘τρίτων μερών’ (ήτοι εποίκων και Τούρκων Κυπρίων ή άλλων - οράτε επομένην υποσημείωσιν), υιοθετείται και υποθάλλεται υπό του ΕΔΑΔ η προσβολή κειμένης εν κατεχομένοις ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας πρό όφελος τού ‘δημοσίου συμφέροντος’, ‘δημοσίας τάξεως’ ή τής ‘εθνικής ασφαλείας’/ ‘αμύνης’ και/ή τών κατοχικών στρατιωτικών ‘ζωνών’/ ‘περιοχών’ και/ή ‘εγκαταστάσεων’ τής επιδρομικής Τουρκίας εκεί, και
- δεύτερον: δεδομένου ότι, επ’ ουδενί η επιδρομική δύναμις, αλλά μόνον η ΚΔ δικαιούται να έχη λόγον (εν αρμονία προς το jus cogens και τον Καταστατικόν Χάρτην) διά (μεταξύ άλλων) δημόσιον συμφέρον, δημοσίαν τάξιν, εθνικήν ασφάλειαν/ άμυναν και στρατιωτικές ζώνας/ περιοχές ή στρατιωτικές εγκαταστάσεις εις την Κυπριακήν επικράτειαν περιλαμβανομένων των κατεχομένων, υιοθετείται και υποθάλλεται (ξεκάθαρα και δι’ αυτού τού τρόπου) υπό του ΕΔΑΔ η προσβολή εις τα κατεχόμενα της κυριαρχίας, ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητος τής ΚΔ υπό της Τουρκίας.

(‘ΤΔΒΚ’ και κατοχικές δυνάμεις) και τούς συναυτουργούς ή συνεργούς της¹⁷ [εποίκους¹⁸

¹⁷ Οράτε, μεταξύ άλλων, παραγράφους 84, 85, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 127^[1], 37 τής αποφάσεως του ΕΔΑΔ επί των προσφυγών «Δημοπούλου και Άλλων εναντίον Τουρκίας», ουχί μόνον κεχωρισμένως αλλά και συνδυαστικώς. Η προκύπτουσα εκ των ως άνω παραγράφων υιοθέτησις υπό του ΕΔΑΔ τής ‘εκριζώσεως’ ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων εκ των (Ελλήνων Κυπρίων) ιδιοκτητών, κατά ‘κανόνα’ μάλιστα, – διά της εξοβελίσεως της αποκαταστάσεως της ιδιοκτησίας προς την άκραν εξαίρεσιν –, υπερισχυόντων έναντι των μη ‘εκριζωμένων’, και της ‘μεταφυτεύσεως’ των εις τήν λεηλατούσαν και σφετεριστήν Τουρκίαν καθώς και τούς συναυτουργούς ή συνεργούς της, εποίκους και Τούρκους Κυπρίου ή άλλους, υποθάλλει τήν τουρκικήν πολιτικήν και πρακτικήν, ήτις, πλήν ελαχίστων εξαιρέσεων, ουδόλως επιτρέπει τήν επιστροφήν των κατοικιών και λοιπών ιδιοκτησιών προς τους ιδιοκτήτας μετά της οφειλομένης καταβολής ουσιαστικών αποζημιώσεων, και ουδόλως επιτρέπει επίσης τήν επιστροφήν των ιδιοκτητών και τών οικογενών των εις τας κατοικίας και λοιπάς ιδιοκτησίας των. Επιβραβεύει ούτως ουσιαστικώς το (εκπορευόμενον εκ του διεθνούς εγκλήματος της επιδρομής και βάσει εθνικών/ φυλετικών και θρησκευτικών κριτηρίων) διεθνές έγκλημα του εκδιωγμού από την κατοικίαν και λοιπήν ιδιοκτησίαν και της λεηλασίας, ‘κατασχέσεως’/ ‘απαλλοτριώσεως’ ή νοσπίσεως αυτής, και κατ’ άμεσον συνέπειαν, επιβραβεύει και τα εμπεριέχοντα το έγκλημα τούτο ως σημαντικόν εγγενές στοιχείον (εκπορευόμενα επίσης εκ του διεθνούς εγκλήματος της επιδρομής και βάσει εθνικών/ φυλετικών και θρησκευτικών κριτηρίων) διεθνή εγκλήματα τού εκδιωγμού (από τήν ιδιοκτησίαν και) από τα κατεχόμενα, τού εποίκισμού τών κατεχομένων (επί σημαντικού τμήματος τής διαρπαγείσης ιδιοκτησίας) και τής επιβολής καταστάσεως apartheid εκεί (μέσω και τής διαρπαγείσης ιδιοκτησίας), και επιβραβεύει βεβαίως τούς υπαίτιους των εγκλημάτων τούτων, ήτοι τήν Τουρκίαν και τούς συναυτουργούς ή συνεργούς της. Επί πλέον, διά της επιβραβεύσεως υπ’ αυτού των διαπραττομένων εις τα κατεχόμενα διεθνών εγκλημάτων τούτων εις βάρος σημαντικού τμήματος του Κυπριακού λαού (και δη εις εξόχως σημαντικόν βαθμόν), και δεδομένου ότι ο μόνιμος πληθυσμός/ λαός αποτελεί έν εκ των απαραίτητων συστατικών τού κράτους, επιβραβεύει και δι’ αυτού του τρόπου την σοβαράν παρανομίαν της προσβολής της κρατικής κυριαρχίας τής ΚΔ υπό της Τουρκίας εκεί.

^[1] Ως προείρηται, η υπό του ΕΔΑΔ αναγνώρισις πανηγυρικώς εν έτει 2010 του ‘νόμου 67/2005’ εις την παράγραφον 127 της «Δημοπούλου και Άλλων» επιβεβαιού την εν έτει 2006 αναγνώρισίν του επί της αρχής εις την παράγραφον 37 της «Ξενίδη-Αρέστη (επί ζητήματος δικαίας ικανοποιήσεως)».

¹⁸ Το άρθρον 49(6) της 4^{ης} Συμβάσεως της Γενεύης του 1949 έχει ως εξής: «*Η κατέχουσα δύναμις δέν θα απελαύνη ούτε θα μεταφέρη τμήματα του ιδικού της αμάχου πληθυσμού εις το έδαφος το οποίον κατέχει*»^[1]. Το Συμβούλιον Ασφαλείας, εις την παράγραφον υπ’ αρ. 5 του ψηφίσματος 465/1980, διευρύνει την έννοιαν της γραφής «*ιδικού της αμάχου πληθυσμού*», ούτως ώστε, η απαγόρευσις να αφορά εις μεταφοράν, αφ’ ενός μεν πληθυσμού της κατεχούσης δυνάμεως ουχί μόνον αμάχου, αφ’ ετέρου δε, **πολιτών άλλων κρατών**. Το δε εν Χάγη Διεθνές Δικαστήριον Δικαιοσύνης (ΔΔΔ), ερμηνεύον (τη 9^η Ιουλίου 2004) περαιτέρω το άρθρον τούτο, επισημαίνει ότι δέν απαγορεύει μόνον απελάσεις ή αναγκαστικές μεταφοράς πληθυσμού όπως εκείνας αίτινες ελάμβανον χώραν κατά την διάρκειαν του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, **αλλά (απαγορεύει) επίσης και οιαδήποτε μέτρα τα οποία λαμβάνονται από μίαν κατέχουσαν δύναμιν προκειμένου να οργανώση ή ενθαρρύνη** (εθελοντικήν – σημειώσις ιδική μας) μεταφοράν τμήματος του ιδικού της πληθυσμού εις το κατεχόμενον υπ’ αυτής έδαφος. Το ΔΔΔ, εν όψει της ως άνω διατάξεως του ψηφίσματος 465/1980 προς την οποίαν παραπέμπει, αφ’ ενός μεν αναφέρει ρητώς την απαγόρευσιν της μεταφοράς πληθυσμού της κατεχούσης δυνάμεως εις το κατεχόμενον υπ’ αυτής έδαφος και ούτω προφανώς ουχί μόνον αμάχου, αφ’ ετέρου δε, καίτοι δέν θέτει ιδικήν του γραφήν, (εν τούτοις) εννοεί ότι απαγορεύεται (δυνάμει της υιοθετηθείσης (ως ωφείλετο) υπ’ αυτού εν λόγω διατάξεως) και η εκεί μεταφορά πολιτών άλλων κρατών. Εν συνόψει, συνδυαζομένη η εν έτει 2004 κρίσις του ΔΔΔ (περί μεταφοράς πληθυσμού ουχί μόνον διά της βίας) προς την εν έτει 1980 απόφασιν του ΣΑ διευρύνει την έννοιαν της γραφής του άρθρου 49(6) ως εξής: Η κατέχουσα δύναμις δέν θα απελαύνη ούτε θα μεταφέρη (διά της βίας ή μη) τμήματα του (αμάχου ή μη) **ιδικού της πληθυσμού** εις το έδαφος το οποίον κατέχει, **ούτε θα μεταφέρη εκεί** (διά της βίας ή μη) πολίτας άλλων κρατών. Αξίζει πάντως να επισημανθή, ότι η διασαφήνισις περί μεταφοράς πληθυσμού ουχί μόνον διά της βίας, προκύπτει ήδη (εμμέσως πλην σαφώς) και εκ της εν λόγω παραγράφου του ψηφίσματος 465/1980. Διότι, έωλος θα ήτο ισχυρισμός τις, ότι η συγκεκριμένη κατέχουσα δύναμις θα μετήρχετο βίαν ή καταναγκασμόν επί πληθυσμού της διά να τον μεταφέρη εις το κατεχόμενον υπ’ αυτής έδαφος, έτι δε μάλλον, ότι θα μετήρχετο βίαν ή καταναγκασμόν επί πολιτών άλλων κρατών διά να τους μεταφέρη εκεί.

«5. Determines that all measures taken by Israel to change the physical character, demographic composition, institutional structure or status of the Palestinian and other Arab territories occupied since 1967, including

(πολίτας της Τουρκίας και άλλων κρατών) και Τούρκους Κυπρίους ή άλλους¹⁹].

Jerusalem, or any part thereof, have no legal validity and that Israel's policy and practices of settling parts of its population and new immigrants in those territories constitute a flagrant violation of the Fourth Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War (...)»

[Security Council resolution 465 (1980) [Territories occupied by Israel], para. No. 5, <https://www.refworld.org/docid/3b00f16e4c.html>]

«120. As regards these settlements, the Court notes that Article 49, paragraph 6, of the Fourth Geneva Convention provides: “The Occupying Power shall not deport or transfer parts of its own civilian population into the territory it occupies.” That provision prohibits not only deportations or forced transfers of population such as those carried out during the Second World War, but also any measures taken by an occupying Power in order to organize or encourage transfers of parts of its own population into the occupied territory.

(...) The Council reaffirmed its position in resolutions 452 (1979) of 20 July 1979 and 465 (1980) of 1 March 1980. Indeed, in the latter case it described “Israel’s policy and practices of settling parts of its population and new immigrants in [the occupied] territories” as a “flagrant violation” of the Fourth Geneva Convention.

The Court concludes that the Israeli settlements in the Occupied Palestinian Territory (including East Jerusalem) have been established in breach of international law.»

[Advisory Opinion Concerning Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, International Court of Justice (ICJ), 9 July 2004, page 46, para. 120, <https://www.refworld.org/cases,ICJ,414ad9a719.html>]

^[1] «The Occupying Power shall not deport or transfer parts of its own civilian population into the territory it occupies.»

[Convention (IV) relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War. Geneva, 12 August 1949. Article 49, para. 6, <https://www.refworld.org/docid/3ae6b36d2.html>]

¹⁹ Επί παραδείγματι:

(i) συναυτουργούς ή συνεργούς της Τουρκίας **εκ πολιτών της ΚΑ μη Τούρκων Κυπρίων**,

(ii) συναυτουργούς ή συνεργούς της Τουρκίας **εκ πολιτών παντός κράτους πλην της ΚΑ, οίτινες κατέστησαν συναυτουργοί ή συνεργοί** εις την λεηλασίαν και σφετερισμόν κειμένης εις το κατεχόμενον τμήμα της Κυπριακής επικρατείας ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας **χωρίς να είναι έποικοι** (είτε συνεχώς είτε κατά πεπερασμένον χρονικόν διάστημα), ήτοι χωρίς να ‘μεταβούν’ παρανόμως και να ‘διαμείνουν’ ή να ‘διαμένουν’ εκεί, και

(iii) συναυτουργούς ή συνεργούς της Τουρκίας **εκ πολιτών παντός κράτους πλην της ΚΑ**, δυνηθέντων ή δυναμένων υπό σειράς προϋποθέσεων (και προτού καταστούν συναυτουργοί ή συνεργοί) να είναι (νομίμως) διαμένοντες εις το κατεχόμενον τμήμα της Κυπριακής επικρατείας κατόπιν αδείας εκ τής Κυπριακής Δημοκρατίας, περιλαμβανομένης της προϋποθέσεως ότι **κατέστησαν** μέσω των εξουσιών τής Δημοκρατίας (συμφώνως εγχωρίω και διεθνεί Νόμω)^[1] **ιδιοκτήται ακινήτων** κειμένων εις το τμήμα τούτο:

- είτε **προ** της κατακτήσεώς του,
- είτε, **τηρηθείσης εν πρώτοις της προϋποθέσεως ότι δεν είναι έποικοι** (είτε συνεχώς είτε κατά πεπερασμένον χρονικόν διάστημα), **κατόπιν** της κατακτήσεώς του, ένεκεν του ότι τα ακίνητα ταύτα μεταβιβάσθησαν εις αυτούς υπό την ιδιότητά των:
  - είτε ως συγγενών ή απογόνων τών προηγουμένων ιδιοκτητών, οι οποίοι, **ανεξαρτήτως τού αν ήσαν^[1] ή όχι (ή είναι ή όχι) πολίται της Δημοκρατίας**, κατέστησαν [μέσω των εξουσιών τής Δημοκρατίας (συμφώνως εγχωρίω και διεθνεί Νόμω)^[1]] ιδιοκτήται τών εν λόγω ακινήτων **προ** της κατακτήσεως του τμήματος τούτου,
  - είτε ως συγγενών ή απογόνων τών προηγουμένων ιδιοκτητών, οι οποίοι **ήσαν^[1] ή είναι πολίται της Δημοκρατίας** και οι οποίοι κατέστησαν [μέσω των εξουσιών τής Δημοκρατίας (συμφώνως εγχωρίω και διεθνεί Νόμω)^[1]] ιδιοκτήται τών εν λόγω ακινήτων, **κατόπιν** της κατακτήσεως του τμήματος τούτου,
  - είτε ως συγγενών ή απογόνων τών προηγουμένων ιδιοκτητών, οι οποίοι **ούτε ήσαν^[2], ούτε είναι πολίται της Δημοκρατίας** και οι οποίοι, **υπό την περαιτέρω προϋπόθεσιν ότι ούτε οι ίδιοι ήσαν^[3], ούτε είναι έποικοι**, κατέστησαν [μέσω των εξουσιών τής Δημοκρατίας (συμφώνως εγχωρίω και διεθνεί Νόμω)^[1]] ιδιοκτήται τών εν λόγω ακινήτων, **κατόπιν** της κατακτήσεως του τμήματος τούτου,

2. *Επ’ ουδενί αποδεκτή, πάσα ερμηνεία αντίθετος προς το jus cogens και/ή τον Καταστατικόν Χάρτην*

Κατ’ εφαρμογήν τού άρθρου 31²⁰ της εν έτει 1969 Συμβάσεως της Βιέννης επί τού Δικαίου των Συνθηκών (μεταξύ Κρατών), το οποίον σημειωτέον επαναλαμβάνεται υπό την αυτήν διατύπωσιν και εις την εν έτει 1986 Σύμβασιν της Βιέννης επί τού Δικαίου των Συνθηκών μεταξύ Κρατών και Διεθνών Οργανισμών ή μεταξύ Διεθνών Οργανισμών, και εν όψει τόσον της εξ ορισμού εννοίας της υπεροχής τού jus cogens²¹, όσον και του υπ’ αρ. 103

---

[1] Η αφορώσα εις τα περί ιδιοκτησίας εν παρενθέσει φράσις «(συμφώνως εγχωρίω και διεθνεί Νόμω)» παραπέμπει και εις την ανάλυσιν τής παραγράφου υπ’ αρ. 3 της παρούσης γραφής, κατωτέρω.

[2] Ο παρελθοντικός χρόνος («ήσαν») αφορά εις τους αποβιώσαντας πολίτας της Δημοκρατίας καθώς και εις εκείνους, οι οποίοι δεν εξακολουθούν πλέον να είναι Κύπριοι πολίται.

[3] Ο παρελθοντικός χρόνος («ήσαν») αφορά εις τους αποβιώσαντας εποίκους.

²⁰ Συμφώνως προς τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον 31 καὶ ἰδίως πρὸς τὴν τρίτην ὑποπαράγραφον τῆς τρίτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου τούτου, ἤτοι τὴν 3(c), πᾶς ἐρμηνευτῆς πάσης διεθνοῦς συνθήκης ὑποχρεοῦται, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κείμενον τῆς συνθήκης (περιλαμβανομένου τοῦ προοιμίου καὶ τῶν παραρτημάτων), νὰ λαμβάνῃ ὑπ’ ὄψιν καὶ οἰουσδήποτε ἄλλους συναφεῖς καὶ ἐφαρμοστέους κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ νὰ προβαίῃ εἰς ἐρμηνείαν καλῆ τῆ πίστει.

²¹ (i) Συμφώνως προς το άρθρον 53 της εν έτει 1969 Συμβάσεως της Βιέννης επί του Δικαίου των Συνθηκών (μεταξύ Κρατών), το οποίον σημειωτέον επαναλαμβάνεται υπό την αυτήν διατύπωσιν και εις την εν έτει 1986 Σύμβασιν της Βιέννης επί τού Δικαίου των Συνθηκών μεταξύ Κρατών και Διεθνών Οργανισμών ή μεταξύ Διεθνών Οργανισμών, αμφοτέρων (των Συμβάσεων τούτων) επικυρωθεισών υπό της Κυπριακής Δημοκρατίας (οράτε Κυρωτικούς Νόμους 62 τού 1976 και 234 τού 1990), μία συνθήκη είναι άκυρος, εάν κατά τον χρόνον συνομολογήσεώς της συγκρούεται προς αναγκαστικόν κανόνα του διεθνούς δικαίου (jus cogens norm), ήτοι (συγκρούεται) προς κανόνα αποδεκτόν και αναγνωριζόμενον υπό της διεθνούς κοινότητος των κρατῶν ως συνόλου, εξ ούτινος ουδεμία παρέκκλισις επιτρέπεται και όστις δύναται να τροποποιηθῆ μόνον υπό μεταγενεστέρου ιδίου χαρακτήρος κανόνος του διεθνούς δικαίου. Επί πλέον, συμφώνως προς το άρθρον 64 της εν λόγω εν έτει 1969 Συμβάσεως, το οποίον επίσης επαναλαμβάνεται υπό την αυτήν διατύπωσιν και εις την εν λόγω μεταγενεστέραν Σύμβασιν, όποτε αναδύεται εις νέος αναγκαστικός κανών του διεθνούς δικαίου, ακυροῦται και λήγει οιαδήποτε υπάρχουσα συνθήκη, ήτις συγκρούεται προς τον κανόνα τούτον.

Εν όψει του άρθρου 53, εφ’ όσον είναι άκυρος πάσα συνθήκη συγκρουομένη προς κανόνα jus cogens, **είναι κατά μείζονα λόγον επίσης άκυρος πάσα ερμηνεία εγκύρου συνθήκης συγκρουομένη προς τοιοῦτον κανόνα, όπως ακριβῶς η ως άνω ερμηνεία της ΕΣΔΑ υπό του ΕΔΑΔ.**

«Article 53. Treaties conflicting with a peremptory norm of general international law (“jus cogens”). A treaty is void if, at the time of its conclusion, it conflicts with a peremptory norm of general international law. For the purposes of the present Convention, a peremptory norm of general international law is a norm accepted and recognized by the international community of States as a whole as a norm from which no derogation is permitted and which can be modified only by a subsequent norm of general international law having the same character.» [«Article 53, Vienna Convention on the Law of Treaties», 1969,

http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/1_1_1969.pdf ; «Article 53. Vienna Convention on the Law of Treaties between States and International Organizations or between International Organizations», 1986, http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/1_2_1986.pdf]

«Article 64. Emergence of a new peremptory norm of general international law (“jus cogens”). If a new peremptory norm of general international law emerges, any existing treaty which is in conflict with that norm becomes void and terminates.»

[«Article 64, Vienna Convention on the Law of Treaties», 1969, http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/1_1_1969.pdf ; «Article 64, Vienna Convention on the Law of Treaties between States and International Organizations or between International Organizations», 1986, http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/1_2_1986.pdf]

άρθρου του Καταστατικού Χάρτου περί υπεροχής τού Χάρτου τούτου²², η ερμηνεία πάσης συνθήκης δέον να γίνεται εις τρόπον ώστε να τελή εν αρμονία προς το jus cogens και τον εν λόγω Χάρτην, σημειούται δε, ότι, εν όψει της εν λόγω εννοίας της υπεροχής τού jus cogens και τού Χάρτου, τοιαύτη ερμηνεία θα εξηκολούθει να απαιτείται ακόμη και ανεξαρτήτως τού ως άνω άρθρου 31.

Εις ήν δε περίπτωσιν η ερμηνεία οιασδήποτε συνθήκης επιφέρει κατάστασιν συγκρούσεως μεταξύ τών (απορρεουσών) εκ της συνθήκης ταύτης υποχρεώσεων – όσπερ η ως άνω συγκρουσιακή ερμηνεία της ΕΣΔΑ υπο τού ΕΔΑΔ - και των υποχρεώσεων εκ τού jus cogens και/ή (εκ) τού Καταστατικού Χάρτου, καθίσταται παράνομος και άκυρος, πάν δε νομικόν και φυσικόν πρόσωπον δεσμεύεται αναγκαστικώς, μηδέποτε να αποδέχεται, χρησιμοποιή ή ανέχεται τοιαύτην ερμηνείαν ούτε οιαδήποτε εκ ταύτης παραχθέντα αποτελέσματα.

(ii) «(41) Η λειτουργία και η επίδρασις των κανόνων jus cogens και τού άρθρου 103 τού Καταστατικού Χάρτου: (α) Κανών (άρα και απόφασις/ κρίσις – σημείωσις ιδική μας) συγκρουόμενος προς κανόνα jus cogens καθίσταται ipso facto άκυρος.»

«(41) The operation and effect of jus cogens norms and Article 103 of the Charter: (a) A rule conflicting with a norm of jus cogens becomes thereby ipso facto void;».

[«Conclusions of the work of the Study Group on the Fragmentation of International Law: Difficulties arising from the Diversification and Expansion of International Law», 2006, para. 251, (41), page 183. «**Adopted by the International Law Commission at its Fifty-eighth session, in 2006**, and submitted to the General Assembly as a part of the Commission's report covering the work of that session (A/61/10, para. 251)».
http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/draft_articles/1_9_2006.pdf]

²² (i) «Άρθρον 103. Εν περιπτώσει συγκρούσεως τών κατά τον παρόντα Χάρτην υποχρεώσεων τών Μελών τών Ηνωμένων Εθνών προς τας υποχρεώσεις αυτών εξ οιασδήποτε άλλης διεθνούς συμφωνίας, θα υπερισχύουσιν/ προέχουσιν αι κατά τον παρόντα Χάρτην υποχρεώσεις αυτών».

«Chapter XVI: Miscellaneous Provisions. (...) Article 103. In the event of a conflict between the obligations of the Members of the United Nations under the present Charter and their obligations under any other international agreement, their obligations under the present Charter shall prevail.» [Article 103 of the UN Charter].

(ii) «(41) Η λειτουργία και η επίδρασις των κανόνων jus cogens και τού άρθρου 103 τού Καταστατικού Χάρτου: (...) (β) Κανών (άρα και απόφασις/ κρίσις – σημείωσις ιδική μας) συγκρουόμενος προς το Άρθρον 103 του Καταστατικού Χάρτου του ΟΗΕ καθίσταται μη εφαρμόσιμος ως αποτέλεσμα τοιαύτης συγκρούσεως και εις την έκτασιν αυτής.»

«(41) The operation and effect of jus cogens norms and Article 103 of the Charter: (...) (b) A rule conflicting with Article 103 of the United Nations Charter becomes inapplicable as a result of such conflict and to the extent of such conflict.».

[«Conclusions of the work of the Study Group on the Fragmentation of International Law: Difficulties arising from the Diversification and Expansion of International Law», 2006, para. 251, (41), page 183. «**Adopted by the International Law Commission at its Fifty-eighth session, in 2006**, and submitted to the General Assembly as a part of the Commission's report covering the work of that session (A/61/10, para. 251)».
http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/draft_articles/1_9_2006.pdf]

3. *En mέρει anάλυσις περί εφαρμογής τού Νόμου εν όψει των κατά το jus cogens και τον Καταστατικόν Χάρτην αναγκαστικών υποχρεώσεων*

(α) Η ΚΔ - όπως και πάν άλλο νομικόν ή φυσικόν πρόσωπον²³ - δεσμευομένη αναγκαστικώς να τηρή τας κατά το jus cogens και τον Καταστατικόν Χάρτην υπερτέρας και δη υπερνομοθετικής ισχύος υποχρεώσεις έναντι των συγκρουομένων προς αυτάς υποχρεώσεων εκ της εν λόγω ερμηνείας της ΕΣΔΑ υπό τού ΕΔΑΔ, ώφειλεν και οφείλει (μεταξύ άλλων), εν αντιθέσει προς την ερμηνείαν ταύτην, να απαγορεύη πάσαν συμμόρφωσιν, συνέργειαν ή ανοχήν προς την (υποθαλλομένην υπό της ερμηνείας) σοβαράν παρανομίαν της καταστάσεως εις τα κατεχόμενα ή εν σχέσει και εν συμπλεύσει προς την παρανομίαν ταύτην, και δη (πάντα εν αντιθέσει προς την ερμηνείαν) να απαγορεύη πάσαν συμμόρφωσιν, συνέργειαν ή ανοχήν προς πάσαν ‘εξουσίαν’ και προς πάσαν ‘πράξιν’ ή ‘λειτουργίαν’ αυτής εις τα κατεχόμενα ή εν σχέσει και εν συμπλεύσει προς τιαύτην ‘εξουσίαν’, ‘πράξιν’ ή ‘λειτουργίαν’, είτε ‘αποδιδομένην’ εις την επιδρομικήν Τουρκίαν, είτε εις το άθυρμά της, ήτοι την νομικώς άκυρον ‘ΤΔΒΚ’, είτε εις ταύτας αμφοτέρας.

Επί παραδείγματι, ώφειλεν και οφείλει, να απαγορεύη προς άπαντας να απευθύνονται (αυτοπροσώπως ή δι’ αντιπροσώπου νομίμου ή μη) προς:

(i) οιονδήποτε εκ των εν κατεχομένοις ‘όργάνων’ και των λοιπών ‘νομικών προσώπων’, δεδομένου ότι (άπαντα) ταύτα νοσφίζονται τας εξουσίας της ΚΔ εκεί,

(ii) οιονδήποτε νομικόν πρόσωπον εκτός κατεχομένων (έγκυρον ή μη), το οποίον νοσφίζεται ή συμμετέχει εις την νόσφισιν οιασδήποτε εξουσίας της ΚΔ εις τα κατεχόμενα, και

(iii) οιονδήποτε φυσικόν πρόσωπον διαμένον νομίμως ή μη εις τα κατεχόμενα ή εκτός αυτών, το οποίον νοσφίζεται ή συμμετέχει εις την νόσφισιν οιασδήποτε εξουσίας της ΚΔ εις τα κατεχόμενα, είτε συνεργαζόμενον μετά ‘νομικού προσώπου’ εις τα κατεχόμενα είτε (μετά) εγκύρου ή μη, νομικού προσώπου εκτός αυτών.

Κατ’ εφαρμογήν δε τής (επ’ ουδενί παρακαμπτομένης εκ της εν λόγω παρανόμου και άκυρου ερμηνείας της ΕΣΔΑ υπό τού ΕΔΑΔ) εγχωρίου Νομοθεσίας, να προσαγάγη ενώπιον της δικαιοσύνης οιονδήποτε παρανομήσαντα ή παρανομούντα, όπως οιονδήποτε ‘προσφυγόντα’ ή ‘προσφεύγοντα’ εις την παράνομον ‘επιτροπήν ακινήτου ιδιοκτησίας’ καθώς και τον (αδειοδοτούμενον ή μη υπό της ΚΔ εν τη επικρατεία της) νομικόν του παραστάτην, σύμβουλον

---

²³ Παραδείγματα νομικών προσώπων: άπαντα τα κράτη, άπαντες οι διεθνείς ή εγχώριοι οργανισμοί, άπασαι αι διεθνείς ή εγχώριοι εταιρείαι, άπαντα τα διεθνή ή εγχώρια όργανα.

Φυσικόν πρόσωπον: έκαστον ζών ανθρώπινον όν, εφ’ όσον δεν θεωρείται εξ επόψεως του Νόμου ως μη υπάρχον.

ή αντιπρόσωπόν του, μέσω τού οποίου ‘κατετέθη’ ή ‘κατατίθεται’ η (παράνομος) ‘προσφυγή’²⁴. Κατ’ εξαίρεσιν, όμως, **χωρίς να γίνεται αποδεκτή ή ανεκτή** πάσα συμμόρφωσις, συνέργεια ή ανοχή προς την σοβαράν παρανομίαν της καταστάσεως εις τα κατεχόμενα ή εν σχέσει και συμπλεύσει προς τοιαύτην παρανομίαν, να προνοούνται ελαφρυντικά δι’ οιονδήποτε πολίτην της ΚΔ κατοικήσαντα ή κατοικούντα εις τα κατεχόμενα [ή τελέσαντα ή τελούντα υπό ‘καθεστώσ’ ‘συλλήψεως’ ή απαγωγής υπό της Τουρκίας (είτε υπό των κατοχικών της δυνάμεων είτε υπό τού νομικώς ακύρου αθύρματός της είτε άλλως πως)], ο οποίος προέβη ή προβαίνει εις τοιαύτην συμμόρφωσιν, συνέργειαν ή ανοχήν, πλην όμως **υπό προϋποθέσεις**. Επί παραδείγματι, η προνοηθείσα, ουχί εν λευκώ, αλλά υπό προϋποθέσεις εξαίρεσις αυτή περί ελαφρυντικών να αναιρείται, εάν ο εν σχέσει προς τα ως άνω παρανομήσας ή παρανομών και εμπίπτων (κατ’ αρχήν) εις (την εξαίρεσιν) αυτήν θα είναι συνάμα και συναυτουργός ή συνεργός της επιδρομικής δυνάμεως (είτε μέσω των κατοχικών της δυνάμεων είτε μέσω τού νομικώς ακύρου αθύρματός της είτε άλλως πως) εις την προσβολήν έστω μέρους (οσονδήποτε μικρού) τής κειμένης εις τα κατεχόμενα ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας.

(β) Η ΚΔ - όπως και πάν άλλο νομικόν ή φυσικόν πρόσωπον - δεσμευομένη αναγκαστικώς να τηρή τας κατά το jus cogens και τον Καταστατικόν Χάρτην υπερτέρας και δη υπερνομοθετικής ισχύος υποχρεώσεις έναντι των συγκρουομένων προς αυτάς υποχρεώσεων εκ της εν λόγω ερμηνείας της ΕΣΔΑ υπό τού ΕΔΑΔ, ώφειλεν και οφείλει (μεταξύ άλλων), επ’ ουδενί να υποταχθή ούτε (να) παραμείνη αδρανής προς την υποθάλπουσαν την σοβαράν παρανομίαν της καταστάσεως εις τα κατεχόμενα ερμηνείαν ταύτην. Ώφειλεν και οφείλει να αντιταχθή εμπράκτως και να διακηρύξη ότι αι εν λόγω υπερνομοθετικής ισχύος υποχρεώσεις μηδόλως επιτρέπουν προς την ερμηνείαν ταύτην να «εμφυσήση» νομιμότητα και εγκυρότητα, ουχί μόνον (ως εν προκειμένω) εις σημαντικόν βαθμόν αλλ’ ούτε καν κατ’ ίχνος, προς την παρανομίαν και την ακυρότητα της καταστάσεως εις τα κατεχόμενα. Ώφειλεν και οφείλει να

---

²⁴ Πάσα προσβολή δικαιωμάτων αντιμετωπίζεται μόνον εν τω πλαισίω τού Νόμου. Οιοσδήποτε υφίσταται παραβίασιν ατομικών δικαιωμάτων, δικαιούται να προβαίνει εις πάσαν πράξιν υπερασπίσεώς των, ουχί όμως παρανομών. Οιοσδήποτε ‘προσέφυγεν’ ή ‘προσφεύγει’ εις την, - μηδόλως δυναμένην να παραγάγη νόμιμον και έγκυρον λύσιν -, **παράνομον και νομικώς άκυρον** ‘επιτροπήν ακινήτου ιδιοκτησίας’, όπως και ο (αδειοδοτούμενος ή μη υπό της ΚΔ εν τη επικρατεία της) νομικός του παραστάτης, σύμβουλος ή αντιπρόσωπός του, μέσω τού οποίου ‘κατετέθη’ ή ‘κατατίθεται’ η (παράνομος) ‘προσφυγή’, πρέπει να λογοδοτήσει ενώπιον της δικαιοσύνης κατ’ εφαρμογήν, μεταξύ άλλων: τού άρθρου 47(1) τού περί Ποινικού Κώδικος Νόμου περί ενεργειών εις βάρος της κυριαρχίας της ΚΔ (που προβλέπει ποινήν καθείρξεως μέχρι πέντε έτών), τού άρθρου 108 τού ίδιου Νόμου περί αντιποίσεως εξουσίας και τού περί Παρεμποδίσεως και Καταπολεμήσεως της Νομιμοποίησης Εσόδων εκ Παρανόμων Δραστηριοτήτων Νόμου του 2007 (188 (I)/ 2007).

διακηρύξη ότι αι αυταί υπερνομοθετικής ισχύος υποχρεώσεις μηδόλως επιτρέπουν προς την ερμηνείαν ταύτην να «εμφυσήση» νομιμότητα και εγκυρότητα, ουχί μόνον (ως εν προκειμένω) εις σημαντικόν βαθμόν αλλ' ούτε καν κατ' ίχνος, προς την εν κατεχομένοις 'συντακτικήν', 'νομοθετικήν', 'δικαστικήν' ή 'εκτελεστικήν' 'εξουσίαν' και προς πάσαν 'πράξιν' ή 'λειτουργίαν' αυτής, είτε 'αποδιδόμενην' εις την Τουρκίαν, είτε εις το άθυρμά της, ήτοι την 'ΤΔΒΚ', είτε εις ταύτας αμφοτέρας. Ωφειλεν και οφείλει να διακηρύξη ότι εκ του παρανόμου και τής ακυρότητος τής εκ του υπερτάτου διεθνούς εγκλήματος της επιδρομής δημιουργηθείσης καταστάσεως εις τα κατεχόμενα, καθώς και εκ του παρανόμου και της ακυρότητος από ο,τιδήποτε παρήχθη, παράγεται ή θα παραχθή εκ της επιδρομής και/ή εκ της καταστάσεως ταύτης ή εν σχέσει και συμπλεύσει προς ταύτην, μηδόλως εξαιρείται άπασα η αναγνωρισθείσα/ αναγνωριζόμενη υπό της εν θέματι ερμηνείας τουρκική 'κρατική εξουσία', 'λειτουργία' ή 'πράξις' της 'εξουσίας' ταύτης εκεί, ούτε εξαιρείται άπασα συμμόρφωσις εν σχέσει και συμπλεύσει προς τοιαύτην 'εξουσίαν', 'λειτουργίαν' ή 'πράξιν'.

Επί παραδείγματι, εξαιρουμένων των τελουμένων μέσω των εξουσιών της ΚΔ (ως τίθεται κατωτέρω) υπό προϋποθέσεις πράξεων που αφορούν εις την κειμένην εκεί ακίνητον ιδιοκτησίαν, ώφειλεν και οφείλει να διακηρύξη, ότι εκ του εν λόγω παρανόμου και της (εν λόγω) ακυρότητος μηδόλως εξαιρείται πάσα αφορώσα εις την εν λόγω ιδιοκτησίαν αναγνωρισθείσα εκεί υπό της ερμηνείας τουρκική 'κρατική εξουσία', 'λειτουργία' ή 'πράξις' της 'εξουσίας' ταύτης, ούτε εξαιρείται πάσα 'πράξις' 'εν τω πλαισίω' και/ή 'εν συμπλεύσει' προς την 'εξουσίαν' αυτήν.

Αι μόναι, κατ' εξαίρεσιν, αναγνωριστέαι και αποδεκταί υπό της ΚΔ (και υπό παντός άλλου νομικού ή φυσικού προσώπου) πράξεις εν σχέσει προς τας κειμένας εις το υπό κατοχήν τελούν τμήμα της επικρατείας τής ΚΔ ακινήτους ιδιοκτησίας πρέπει να τελούνται μέσω των εξουσιών αυτής βάσει τής Νομοθεσίας της, εφ' όσον βεβαίως (αι πράξεις αύται) (θα) ευρίσκονται εν πλήρη αρμονία προς το jus cogens και τον Καταστατικόν Χάρτην τού ΟΗΕ και τας (ληφθείσας συμφώνως τω jus cogens και τω Χάρτη τούτω) αποφάσεις τού ΣΑ περί σεβασμού της (κρατικής) κυριαρχίας της ΚΔ, (περί) μη αναγνωρίσεως, (μη) διευκολύνσεως ή (μη) καθ' οιονδήποτε τρόπον βοηθήσεως της νομικώς ακύρου αποσχιστικής 'ΤΔΒΚ' και (περί) της επιστροφής απάντων των προσφύγων εις τας κατοικίας και λοιπάς ιδιοκτησίας των υπό συνθήκας ασφαλείας. Λόγου χάριν, επ' ουδενί να απολήγουν εις το να υποθάλουν την συνεχιζομένην μέχρι τούδε σοβαράν παρανομίαν της τουρκικής επιδρομής και τας εκπορευομένας εξ αυτής λοιπάς διεθνείς παρανομίας (σοβαράς και μη), περιλαμβανομένων των σοβαρών παρανομιών της κατοχής τμήματος της Κυπριακής επικρατείας και της 'ανακηρύξεως' εκεί της αποσχιστικής 'ΤΔΒΚ' καθώς και (των σοβαρών παρανομιών) των

αφορωσών (άμεσα ή έμμεσα) εις την προσβολήν της κειμένης εκεί ακινήτου κρατικής και ιδιωτικής ιδιοκτησίας, εν γένει δε, να μην υπονομεύουν την νομιμότητα και το δημόσιον συμφέρον, το οποίον η ΚΔ οφείλει να καθορίζη αναγκαστικώς εν αρμονία προς τας κατά το jus cogens και τον Καταστατικόν Χάρτην υπερνομοθετικής ισχύος υποχρεώσεις²⁵.

Εν όψει των ως άνω προϋποθέσεων, αι μόναι, κατ' εξαίρεσιν, αναγνωριστέαι και αποδεκταί υπό της ΚΔ (και υπό παντός άλλου νομικού ή φυσικού προσώπου) πράξεις εν σχέσει προς τας κειμένας εις το υπό κατοχήν τελούν τμήμα της Κυπριακής επικρατείας ακινήτους ιδιοκτησίας **πρέπει (μεταξύ άλλων) να διατηρούν το εξ επόψεως τού (διεθνούς και εγχωρίου) Νόμου ιδιοκτησιακόν καθεστώς εκεί ως είχεν, προτού το τμήμα τούτο κατακτηθεί διά της επιδρομής²⁶.**

²⁵ Το δημόσιον συμφέρον επ' ουδενί επιτρέπεται να καθορίζεται βάσει υποχρεώσεων απορρεουσών εξ (ως εν προκειμένω) ερμηνείας της ΕΣΔΑ υπό τού ΕΔΑΔ συγκρουομένων προς τας υποχρεώσεις εκ διατάξεων τού jus cogens και/ή του Καταστατικού Χάρτου και δη (εκ) των θεμελιωδών περί της κρατικής εδαφικής κυριαρχίας και της μη χρήσεως (επιθετικής) βίας εναντίον κράτους, άς μη λησιμονείται δε, ότι εις τας υποχρεώσεις εκ τού Χάρτου περιλαμβάνονται και αι υποχρεώσεις εξ αποφάσεων του ΣΑ (εφ' όσον εξεδόθησαν ή εκδίδονται συμφώνως τω jus cogens και τω Χάρτη), όπως (ως προείρηται) περί του σεβασμού της κρατικής κυριαρχίας της ΚΔ, (περί) της μη αναγνωρίσεως, (μη) διευκολύνσεως ή (μη) καθ' οιονδήποτε τρόπον βοηθήσεως της νομικώς ακύρου αποσχιστικής 'ΤΔΒΚ' και (περί) της επιστροφής απάντων των προσφύγων εις τας κατοικίας και λοιπάς ιδιοκτησίας των υπό συνθήκας ασφαλείας. Διότι, ως ιεραρχικώς υποδεέστεραι, είναι παράνομοι και άκυροι οιαδήποτε κρίσεις τού ΕΔΑΔ (ή οιοδήποτε άλλου οργάνου, αρχής ή εξουσίας) συγκρούονται προς το jus cogens και/ή τον Καταστατικόν Χάρτην και/ή τας εν λόγω αποφάσεις τού ΣΑ. Αναντιλέκτως, ο καθορισμός τού δημοσίου συμφέροντος πρέπει να ευρίσκεται αναγκαστικώς εν αρμονία προς τας κατά το jus cogens και τον Χάρτην τούτον υποχρεώσεις.

²⁶ Η εις το υπό κατοχήν τελούν τμήμα της Κυπριακής επικρατείας διατήρησις τού [εξ επόψεως τού (διεθνούς και εγχωρίου) Νόμου] ιδιοκτησιακού καθεστώτος ως είχεν, προτού το τμήμα τούτο κατακτηθεί διά της επιδρομής, περιλαμβάνει:

- Το καθεστώς (ακινήτου) κρατικής/ δημοσίας ιδιοκτησίας, της οποίας, η ένεκεν της επιδρομής προσβολή (πλέον τής, ένεκεν επίσης της επιδρομής, προσβολής τής ιδιωτικής ιδιοκτησίας) περιλαμβάνεται και αυτή εις τα διεθνή εγκλήματα.
- Το καθεστώς (ακινήτου) ιδιοκτησίας των τοπικών αρχών (ως επί παραδείγματι των Δήμων Κυρηνείας και Αμμοχώστου και τών Κοινοτήτων Αγριδακίου και Αιγιαλούσης). Υπομινήσεται δε, ότι η ιδιοκτησία αυτή υπάγεται εις το ιδιωτικόν δίκαιον, πλην όμως μετά ιδιαιτεροτήτων αφορωσών εις ταύτην την ειδικήν φύσιν της.
- Το καθεστώς (ακινήτου) ιδιοκτησίας των θρησκευτικών οργανισμών και ιδρυμάτων (ως επί παραδείγματι της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Κύπρου). Υπομινήσεται δε, ότι η ιδιοκτησία αυτή υπάγεται εις το ιδιωτικόν δίκαιον, πλην όμως μετά ιδιαιτεροτήτων αφορωσών εις ταύτην την ειδικήν φύσιν της.
- Το καθεστώς (ακινήτου) ιδιωτικής ιδιοκτησίας το μη αφορών εις θρησκευτικούς οργανισμούς και ιδρύματα ή τοπικάς αρχάς. Πάσα μεταβίβασις τίτλων τιαύτης ιδιοκτησίας έπρεπε και πρέπει να υπηρετή τον σκοπόν της διατηρήσεως τού καθεστώτος αυτής ως είχεν. Επί παραδείγματι, εξαιρουμένων (όπου υπάρχουν) εποίκων συγγενών του ιδιοκτήτου (ή εποίκων απογόνων αυτού) οσονδήποτε μακρυνών, οίτινες εξ επόψεως τού (διεθνούς και εγχωρίου) Νόμου μηδέν ιδιοκτησιακόν δικαίωμα δύνανται να έχουν ή να αποκτήσουν^[1] εις το εν λόγω υπό κατοχήν τελούν τμήμα (ή εις την λοιπήν Κυπριακήν επικράτειαν), η μεταβίβασις έπρεπε και πρέπει να περιορίζεται εις τούς οιοδήποτε βαθμού συγγενείς ή απογόνους τού ιδιοκτήτου^[2], εφ' όσον η εθνική ή φυλετική καταγωγή και ιθαγένειά των ταυτίζεται προς την εθνικήν ή φυλετικήν καταγωγήν και ιθαγένειαν τού ιδιοκτήτου^[3].

^[1] Εκ της παρανομίας τού διεθνούς εγκλήματος τού εποικισμού επ' ουδενί δύνανται να παραχθούν νόμιμα αποτελέσματα. Μεταξύ άλλων, άπαντες οι έποικοι (και άπαντες οι απόγονοί των, οίτινες, ανεξαρτήτως τού πόσον μακρυνοί και άν είναι, εξακολουθούν να είναι και αυτοί έποικοι) μηδόλως δύνανται να καταστούν πολίται της ΚΔ και (μεταξύ άλλων) μηδέν ιδιοκτησιακόν δικαίωμα δύνανται να έχουν ή να αποκτήσουν εις την Κυπριακήν επικράτειαν.

(γ) Δεδομένου ότι αι ως άνω υπερνομοθετικής ισχύος υποχρεώσεις ουδέν δικαιοδοτικών ή άλλο δικαίωμα ή εξουσίαν επιτρέπουν ή χορηγούν προς την Τουρκίαν επί τού (παρانونώς) κατεχομένου υπ' αυτής διά τής επιδρομής τμήματος τής επικρατείας/ εδάφους τής ΚΔ ή εν σχέσει προς τούτο, άπας ιδιοκτήτης, τού οποίου η ακίνητος ιδιοκτησία προσβάλλεται εκεί, έχει το αναφαίρετον δικαίωμα, εν απολύτω αρμονία προς το διεθνές και εγχώριον δίκαιον, να εναγάγη την προσβάλλουσαν την ιδιοκτησίαν ταύτην (και εκπίπτουσιν τού προνομίου τής ετεροδικίας διά τοιαύτην προσβολήν), Τουρκίαν (και/ή τούς συναυτουργούς και/ή συνεργούς της), αποκλειστικώς και μόνον εις τα εδρεύοντα εις το ελεύθερον τμήμα Δικαστήρια της ΚΔ, τα οποία ορίζει η Κυπριακή Νομοθεσία ως τα καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδια διά υποθέσεις περί εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων ευρισκομένων εις το κατεχόμενον τμήμα, και τα οποία το διεθνές δίκαιον και ιδίως η αρχή/κανών αυτού τής (επ' ουδενί καταλυομένης υπό της επιδρομής) κρατικής εδαφικής κυριαρχίας αφ' ενός μεν τα διαφυλάττει και θωρακίζει ως τοιαύτα, αφ' ετέρου δε, υπό τούτο το εγχώριον δεδομένον, τα θεσπίζει ως έχοντα την αποκλειστικήν διεθνή δικαιοδοσίαν διά τοιαύτας υποθέσεις, συμμορφουμένου (ως οφείλεται) πλήρως και τού ενωσιακού δικαίου προς την έννομον ταύτην τάξιν, ως βεβαιούται και υπό τού εδρεύοντος εν Λουξεμβούργω Δικαστηρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 28^η Απριλίου 2009 (ἐπί τής υποθέσεως Άποστολίδη έναντίον Όραμς), ήδη καλουμένου Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως²⁷.

---

[2] Πρόκειται περί οιονδήποτε, ο οποίος ήτο και/ή είναι ιδιοκτήτης εις το κατεχόμενον τμήμα, προτού τούτο κατακτηθεί.

[3] Η αφορώσα εις εθνικήν ή φυλετικήν καταγωγήν και ιθαγένειαν προϋπόθεσις, δύναται να αναιρείται κατ' εξαίρεσιν, εφ' όσον δεν παραβιάζεται ο (διεθνής και εγχώριος) Νόμος. Επί παραδείγματι (εν συναφεία προς τα προειρηθέντα περί εποικισμού) μηδεμία εξαίρεσις δύναται να υπάρξη δι' οιονδήποτε έποικον (και δι' οιονδήποτε απόγονόν του οσονδήποτε μακρυνόν, όστις, ανεξαρτήτως τού πόσον μακρυνός και άν είναι, εξακολουθεί να είναι και αυτός έποικος).

²⁷ Όρατε παραγράφους υπ' αρ. 39, 48, 49, 50 τής έν έτει 2009 άποφάσεως («judgement») τού (τότε ΔΕΚ και σήμερα) ΔΕΕ επί τής υποθέσεως Άποστολίδη έναντίον Όραμς. Αί τελοῦσαι (ώς όφειλον) έν άρμονία προς τὸ jus cogens και τὸν Καταστατικὸν Χάρτην κρίσεις τού (τότε ΔΕΚ και σήμερα) ΔΕΕ άνεφέροντο εις τὸν πάλαι Ένωσιακὸν Κανονισμόν 44/2001 περί τής διεθνοῦς δικαιοδοσίας, τής άναγνωρίσεως και εκτελέσεως άποφάσεων επί άστικῶν και έμπορικῶν υποθέσεων («Council Regulation (EC) No 44/2001 of 22 December 2000 on jurisdiction and the recognition and enforcement of judgments in civil and commercial matters»). Προφανῶς, έχουν άκριβῶς τήν αὐτήν έφαρμογήν και διά τὸν έχοντα τὸ ίδιον άντικείμενον, Κανονισμόν 1215/2012, ὅστις άντεκατέστησε τὸν Κανονισμόν 44/2001.

«39. In the light of the foregoing, the answer to the first question is that **the suspension of the application of the *acquis communautaire* in the northern area, provided for by Article 1(1) of Protocol No 10, does not preclude the application of Regulation No 44/2001 to a judgment which is given by a Cypriot court sitting in the Government-controlled area, but concerns land situated in the northern area.**

«48. In that connection, it must be held that Article 22 of Regulation No 44/2001 contains a mandatory and exhaustive list of the grounds of **exclusive international jurisdiction** of the Member States. **That article merely designates the Member State whose courts have jurisdiction *ratione materiae*, but does not allocate jurisdiction within the Member State concerned. It is for each Member State to determine the organisation of its own courts.**

Τα Δικαστήρια ταύτα - κατ' αποκλειστικήν (ως προείρηται) διεθνή δικαιοδοσίαν - έχουν την εξουσίαν να παραγάγουν νόμιμον και έγκυρον λύσιν διά τα ως άνω προσβαλλόμενα εμπράγματα δικαιώματα κατ' εφαρμογήν της Κυπριακής Νομοθεσίας εις τρόπον ώστε να τελή εν αρμονία προς τας υπερνομοθετικές υποχρεώσεις εκ του jus cogens και (εκ) του Καταστατικού Χάρτου.

Επί παραδείγματι, (εν έτει 2014) διατάγματα τού (προσωρινώς εδρεύοντος εν Λευκωσία) Επαρχιακού Δικαστηρίου Κυρηνείας επί (κατατεθεισών εν έτει 2013) δύο αστικών αγωγών εναντίον της Τουρκίας παρήγαγον βάσει της Κυπριακής Νομοθεσίας (εις αμφοτέρας ταύτας τας αγωγάς ομοίαν) λύσιν διά προσβαλλόμενα εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων κειμένων εις την τελούσαν υπό (ένεκεν της συνεχιζομένης μέχρι τούδε επιδρομής παράνομον) κατοχήν, Επαρχίαν Κυρηνείας, εις τρόπον ώστε η (αφορώσα εις τα κατατεθέντα αιτήματα των αγωγών) λύσις αύτη, κινουμένη εν αντιθέτω κατευθύνσει προς την ως άνω ερμηνείαν της ΕΣΔΑ υπό τού ΕΔΑΔ, επ' ουδενί συνεκρούσθη και μηδόλως συγκρούεται προς τας υπερνομοθετικές υποχρεώσεις εκ τού jus cogens και/ή (εκ) του Καταστατικού Χάρτου. Ειδικότερον, αφ' ενός μόν [εν τω πλαισίω τού σεβασμού προς την κρατικήν εδαφικήν κυριαρχίαν της ΚΔ και τής οφειλομένης μη αποδοχής ή ανοχής της υπαρπαγής της κυριαρχίας ταύτης υπό της επιδρομικής δυνάμεως εις τα κατεχόμενα] επιβεβαιούται εμπράκτως η αποκλειστική καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδιότης εγχωρίως και η αποκλειστική δικαιοδοσία διεθνώς τού Δικαστηρίου τούτου διά υποθέσεις περί των (προσβαλλομένων υπό της Τουρκίας και/ή (υπό) των συναυτουργών και/ή (υπό) των συνεργών αυτής) εν λόγω δικαιωμάτων [και προφανώς τής αποκλειστικής καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδιότητος εγχωρίως και τής αποκλειστικής δικαιοδοσίας διεθνώς τού Ανωτάτου Δικαστηρίου της Δημοκρατίας διά τοιαύτας υποθέσεις κατ' έφεσιν, ήτις εν προκειμένω δεν εχρειάσθη να ασκηθή], αφ' ετέρου δε, άνευ εκχωρήσεως (ως ωφείλετο και οφείλεται) έστω ίχνους εκ των δικαιωμάτων τούτων προς την προσβάλλουσαν ταύτα εναγομένην Τουρκίαν ή προς οιονδήποτε συναυτουργόν ή συνεργόν της, διατάττεται (η εναγομένη) να καταβάλη χρηματικήν αποζημίωσιν διά την απώλειαν χρήσεως και/ή

---

49. *Furthermore, the principle prohibiting the review of the jurisdiction of the court of the Member State of origin, laid down in Article 35(3) of Regulation No 44/2001 – such review being permitted only in relation to the provisions of Article 35(1) –, prevents a review of the domestic jurisdiction of the court of the Member State of origin concerned being conducted in the case in the main proceedings.*

50. *Therefore, the forum rei sitae rule provided for in Article 22(1) of Regulation No 44/2001 concerns the international jurisdiction of the courts of the Member States and not their domestic jurisdiction.»*

[Case C-420/07, Meletis Apostolides v David Charles Orams, Linda Elizabeth Orams, Judgement of 28 April 2009 of the Grand Chamber of the (called then Court of Justice of the European Communities and called now) Court of Justice of the European Union.

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=90B3B0B1C651B340A3AFF7C04C321431?text=&docid=78109&pageIndex=0&doclang=en&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=7177755>]

εκμεταλλεύσεως και/ή αναπτύξεως και/ή εκμισθώσεως των επιδίκων ακινήτων (διά το χρονικόν διάστημα από άρξεως της επεμβάσεως επί των επιδίκων ακινήτων μέχρι καταθέσεως των αγωγών) καθώς και τα δικαστικά έξοδα και τα έξοδα επιδόσεως, και περαιτέρω (και έτι σημαντικότερον), διατάσσεται (η εναγομένη) και /ή οι αξιωματούχοι και/ή οι αντιπρόσωποι και/ή οι πράκτορες (Agents) και/ή οι εντολοδόχοι και/ή οι υπάλληλοι και/ή οι υπηρέται αυτής και/ή οι υπό αυτής προστηθέντες να άρουν την παράνομον αυτών επέμβασιν επί τών επιδίκων ακινήτων²⁸.

Η λύσις αυτή, ειδικώς ως προς το ενωσιακόν δίκαιον (θα) είναι αναγνωριστέα και εκτελεστέα εις οιονδήποτε κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως²⁹ και μη δυναμένη

---

²⁸ (i) «(...) **ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΚΑΖΕΙ** όπως η εναγόμενη πληρώσει στον κάθε ένα από τούς ενάγοντες ξεχωριστά το ποσό τών €12.088,825 πλέον τόκο 5,5% το χρόνο από 17.6.13 μέχρι εξοφλήσεως.

ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ την εναγόμενη και/ή τους αξιωματούχους και/ή αντιπροσώπους και/ή πράκτορες (Agents) και/ή εντολοδόχους και/ή υπαλλήλους και/ή υπηρέτες αυτής και/ή υπό αυτής προστηθέντες να άρουν την παράνομη αυτών επέμβαση επί τών επιδίκων ακινήτων, όπως αυτά περιγράφονται στά υπό στοιχεία α') - να') της παραγράφου 25 εκθέσεως απαιτήσεως ως το επισυνημμένο Παράρτημα.

ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ όπως η εναγόμενη πληρώσει αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα στους ενάγοντες το ποσό τών €2.465.00σ. έξοδα της αγωγής αυτής περιλαμβανομένων των εξόδων της απόφασης αυτής, πλέον τόκο επ' αυτού 5,5% το χρόνο από 17.6.13 μέχρι εξοφλήσεως, πλέον €70.00σ. έξοδα επίδοσης.(...)

[Επαρχιακόν Δικαστήριον Λευκωσίας (Κυρηνείας), Ενάγοντες (6) ----- εναντίον εναγομένης Τουρκίας, Αρ. Αγωγής 3/13, Δοθηκε την 30.4.14. Συντάχθηκε την 2.5.14]

(Το κόμμα εις το ως άνω ποσόν τών €12.088,825 πρέπει να είναι τελεία. Δηλαδή, το ποσόν (προτού τοκισθεί) είναι: ευρώ 12 εκατομμύρια, 88 χιλιάδες και 825. Παρατήρησις ιδική μας).

(ii) «(...) **ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΚΑΖΕΙ** όπως η εναγόμενη πληρώσει στον κάθε ένα από τούς ενάγοντες ξεχωριστά το ποσό τών €9.000.000 πλέον τόκο 5,5% το χρόνο από 17.6.13 μέχρι εξοφλήσεως.

ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ την εναγόμενη και/ή τους αξιωματούχους και/ή αντιπροσώπους και/ή πράκτορες (Agents) και/ή εντολοδόχους και/ή υπαλλήλους και/ή υπηρέτες αυτής και/ή υπό αυτής προστηθέντες να άρουν την παράνομη αυτών επέμβαση επι τών επιδίκων ακινήτων, όπως αυτά περιγράφονται στά υπό στοιχεία α'), β) και γ) της παραγράφου 25 εκθέσεως απαιτήσεως ως το επισυνημμένο Παράρτημα.

ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΔΙΑΤΑΤΤΕΙ όπως η εναγόμενη πληρώσει αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα στους ενάγοντες το ποσό τών €2.465.00σ. έξοδα της αγωγής αυτής περιλαμβανομένων των εξόδων της απόφασης αυτής, πλέον τόκο επ' αυτού 5,5% το χρόνο από 17.6.13 μέχρι εξοφλήσεως, πλέον €70.00σ. έξοδα επίδοσης.(...)

[Επαρχιακόν Δικαστήριον Λευκωσίας (Κυρηνείας), Ενάγοντες (2) ----- εναντίον εναγομένης Τουρκίας, Αρ. Αγωγής 4/13, Δοθηκε την 2.5.14. Συντάχθηκε την 2.5.14]

²⁹ Όρᾶτε καταληκτικὰς κρίσεις τῆς ἐν ἔτει 2009 ἀποφάσεως («judgement») τοῦ (τότε ΔΕΚ καὶ σήμερον) ΔΕΕ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Ἀποστολίδη ἐναντίον Ὅραμς.

«On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

1. The suspension of the application of the *acquis communautaire* in those areas of the Republic of Cyprus in which the Government of that Member State does not exercise effective control, provided for by Article 1(1) of Protocol No 10 on Cyprus to the Act concerning the conditions of accession [to the European Union] of the Czech Republic, the Republic of Estonia, the Republic of Cyprus, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the Republic of Hungary, the Republic of Malta, the Republic of Poland, the Republic of Slovenia and the Slovak Republic and the adjustments to the Treaties on which the European Union is founded, does not preclude the application of Council Regulation (EC) No 44/2001 of 22 December 2000 on jurisdiction and the recognition and enforcement of judgments in civil and commercial matters to a judgment which is given by a Cypriot court

να αναθεωρηθή ως προς την ουσίαν της³⁰.

Γενική σημείωσις: Η παρούσα γραφή ταυτίζεται προς τμήμα τού (δημοσιευθέντος τη 28^η Μαΐου, 2021) συγγράμματος τού Χρήστου Παπασωτηρίου: «Έρμηνεία τῆς ΕΣΔΑ ὑπὸ τοῦ ΕΔΑΔ παραβιάζουσα τὸ ἄρθρον 31(3(c)) τῆς Διεθνoῦς Συμβάσεως περὶ τοῦ Δικαίου τῶν Συνθηκῶν, τὸ jus cogens καὶ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ ΟΗΕ» [αναρτηθέντος εἰς: <https://infognomonpolitics.gr/2021/05/to-edad-me-apofaseis-tou-gia-to-periousiako-sta-katechomena-tis-kyprou-paraviazei-to-dikaio-ton-synthikon-to-jus-cogens-kai-ton-k-ch-tou-oie/>]. Επί πλέον, βασιζομένη ἐν γένει εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ συγγράμματος τούτου, ἐπιχειρεῖ ἐν μέρει ἐξειδίκευσιν μερικῶν ζητημάτων ἐν τῷ συγγράμματι ἢ συναφῶν τοιούτων.

30^η Νοεμβρίου 2022

Χρήστος Παπασωτηρίου, Δικηγόρος παρ' Αρείῳ Πάγῳ

---

sitting in the area of the island effectively controlled by the Cypriot Government, but concerns land situated in areas not so controlled.

2. Article 35(1) of Regulation No 44/2001 does not authorise the court of a Member State to refuse recognition or enforcement of a judgment given by the courts of another Member State concerning land situated in an area of the latter State over which its Government does not exercise effective control.

3. The fact that a judgment given by the courts of a Member State concerning land situated in an area of that State over which its Government does not exercise effective control, cannot, as a practical matter, be enforced where the land is situated does not constitute a ground for refusal of recognition or enforcement under Article 34(1) of Regulation No 44/2001 and it does not mean that such a judgment is unenforceable for the purposes of Article 38(1) of that regulation. (...)

[Case C-420/07, Meletis Apostolides v David Charles Orams, Linda Elizabeth Orams,

Judgement of 28 April 2009 of the Grand Chamber of the (called then Court of Justice of the European Communities and called now) Court of Justice of the European Union.]

³⁰ Ὅρατε παράγραφον ὑπ' ἀρ. 11 τῆς ἐν ἔτει 2009 ἀποφάσεως («judgement») τοῦ (τότε ΔΕΚ καὶ σήμερον) ΔΕΕ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Ἀποστολίδη ἐναντίον Ὁραμς.

«**11. Article 45 of Regulation No 44/2001 provides: '(...) 2. Under no circumstances may the foreign judgment be reviewed as to its substance.**» [Case C-420/07, Meletis Apostolides v David Charles Orams, Linda Elizabeth Orams, Judgement of 28 April 2009 of the Grand Chamber of the (called then Court of Justice of the European Communities and called now) Court of Justice of the European Union.]